

LIBRIS

We know
books

JULES VERNE

STEAUA SUDULUI

Traducere de Michaela Rodica Buşoiu

Prefață de Lucian Pricop

EDITURA CARTEX 2000

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VERNE, JULES

Steaua Sudului / Jules Verne; trad. de Michaela Rodica
Bușoiu – Bucureșt: Cartex 2000, 2020

ISBN 978-973-104-919-9

I. Pricop, Lucian (pref.)

II. Bușoiu, Michaela (trad.)

821.133.1-311.3=135.1

Pentru comenzi și informații, vă rugăm să ne contactați la:

- Tel./fax: 021/323.41.30; 021/323.00.76
- Tel.: 0745.069.898; 0729.951.763
- www.edituracartex.ro
- e-mail: comenzi@edituracartex.ro
- e-mail: comanda.cartex@gmail.com
- O.P. 4, C.P. 184, București

CUPRINS

Fericirea obținută prin descoperiri științifice (Lucian Pricop)... 7

STEAUA SUDULUI

Capitolul I.....	13
Capitolul II.....	24
Capitolul III.....	34
Capitolul IV.....	44
Capitolul V.....	52
Capitolul VI.....	62
Capitolul VII.....	74
Capitolul VIII.....	83
Capitolul IX.....	90
Capitolul X.....	98
Capitolul XI.....	111
Capitolul XII.....	121
Capitolul XIII.....	128
Capitolul XIV.....	141
Capitolul XV.....	150
Capitolul XVI.....	159
Capitolul XVII.....	169
Capitolul XVIII.....	176
Capitolul XIX.....	187
Capitolul XX.....	196
Capitolul XXI.....	206
Capitolul XXII.....	216

FERICIREA OBTINUTĂ PRIN
DESCOPERIRI ȘTIINȚIFICE

Titlul original, în limba franceză, al romanului lui Jules Verne *Steaua Sudului* este *L'Étoile du Sud*. Inițial, a apărut în foileton între 1 ianuarie și 15 octombrie 1884 în *Magasin d'éducation et de récréation*, apoi în volum în același an.

Acțiunea cărții se petrece în Griqualand, în Africa de Sud, unde inginerul minier Cyprien Méré conduce cercetări de chimie organică asupra diamantelor. Cyprien este îndrăgostit de Miss Alice Watkins, cu care plănuiește să se căsătorească, „proiect“ căruia i se opune tatăl acesteia, John Watkins. Prin urmare, Méré trece în exploatarea minieră, alături de un quaker din Statele Unite. Exploatarea minieră constituind o amânare a studiilor sale și o pierdere de timp din punctul de vedere al cercetărilor științifice pe care le face cu mare pasiune, Cyprien începe fabricarea unui diamant artificial cu ajutorul căruia să obțină mâna lui Alice. În urma unei experiențe norocoase, el obține un enorm diamant negru, supranumit „Steaua Sudului“, dar piatra dispare la puțină vreme după tăiere.

Căutătorii de diamante, invidioși pe reușita lui Cyprien, îl suspectează pe servitorul negru al acestuia, Matakít – pe care acesta l-a educat după moda europeană – că ar fi autorul furtului, deoarece este cunoscut ca fiind cleptoman. Povestea romanului este urmărirea lui Matakít prin Tansvaal, cu Cyprien însoțit de trei rivali care vor să pună mâna pe diamant pentru a spera la mâna lui Alice.

LRDIA | We know books

În realitate, doar Cyprien o rubește pe tânăra fată, în timp ce rivalii săi se gândesc la o căsătorie bună, John Watkins fiind cel mai bogat proprietar de mine de diamant. După o serie de peripeții în care este probată firea fiecăruia, autorul furtului este în sfârșit demascat, dovedindu-se a fi cu totul altul decât cel la care se așteptau cu toții.

Jules Verne a prezentat în mai multe ocazii goana după îmbogățire, cu toate efectele negative pe care aceasta le aduce. De-a lungul istoriei, teritoriul Africii de Sud a fost o continuă scenă a luptei pentru înavuțire între căutătorii de diamante. În *Steaua Sudului*, lupta fără scrupule este exemplificată cu ajutorul bijutierului Jacobus Vandergaart, spoliat de pământurile sale de către tatăl lui Alice, John Watkins. Însă nici acesta din urmă nu se poate bucura de succesul său care se întinde pe mai bine de treizeci de ani: el primește o lovitură din partea lui Cyprien Méré, care – cu ajutorul științei și norocului – reușește să creeze bogăția pe cale artificială. În romanele lui Jules Verne, justiția divină, conform căreia binele trebuie să învingă întotdeauna, este o parte importantă din rezolvarea poveștii.

Dorința înavuțirii îi dă lui Jules Verne ocazia să analizeze cupiditatea oamenilor, care poate primi o lovitură în cazul în care „raritatea“, care este mereu legată de obținerea „premiului cel mare“, este concurată de „producerea în masă a bogăției“. Tema este reluată în *Goana după meteor*, denunțând absurditatea goanei după aur: meteorul observat de cei doi astronomi amatori din roman este format în cea mai mare parte din aur, dar căderea lui pe Pământ riscă să transforme acest metal în ceva banal, care își pierde epitetul de „prețios“. În mod similar este tratată în *Steaua Sudului* problema diamantelor, care – în epoca lui Jules Verne – a dus la războiul dintre englezi și buri, cei din urmă colonizând regiunea Capului Bunei Speranțe. Ulterior, în urma războaielor purtate între 1899-1902, toate fostele colonii bure aveau să devină colonii britanice. Din acest punct de vedere, Jules Verne s-a dovedit a fi un adevărat vizionar prin opera lui, publicată cu 15 ani înaintea conflictului.

Descoperirea de către Cyprien Méré a unui procedeu chimic destinat creării diamantelor de sinteză i-a permis lui Jules Verne să sublinieze valoarea relativă a posesiunilor materiale, care își pierd importanța odată cu anihilarea bogăției de către abundență. În felul acesta, fericirea poate fi obținută prin sinteza chimică, adică prin voința individuală, independentă de elemente biografice adverse.

Lucian Pricop

ȚĂRILE DIAMANTELOR¹

CAPITOLUL I

Uluitori, francezii ăștia!

- Vorbiți, domnule, vă ascult!
- Domnule, am onoarea de a vă cere mâna fiicei dumneavoastră, miss Watkins.
- Mâna Alicei?...
- Da, domnule! Cererea mea pare să vă uimească. Să-mi fie cu iertare dacă, totuși, mi-e greu să înțeleg de ce vi se pare atât de ciudată. Eu am douăzeci și șase de ani. Mă numesc Cyprien Méré. Sunt inginer de mine și am terminat al doilea Școala Politehnică. Familia mea este onorabilă și respectată, chiar dacă nu se numără printre cele bogate. Domnul consul francez al coloniei Capului va putea confirma cele spuse de mine, dacă doriți numai să vă manifestați dorința în acest sens, iar prietenul meu, Pharamond Barthès, întreprinzătorul vânător pe care îl cunoașteți foarte bine, ca toată lumea din Griqualand, de altfel, poate și el să vă confirme. Aici mă aflu într-o misiune științifică în numele Academiei de Științe a guvernului francez. Anul trecut am obținut la Institut Premiul Houdart, pentru lucrările mele asupra compoziției chimice a rocilor vulcanice din Auvergne. Expunerea mea asupra bazinului diamantifer din Vaal, care este aproape terminată, nu poate să fie decât foarte bine primită de

---

¹ Denumirea de diamant provine din limba greacă *adamas*, (αδάμας) „de neînvinc”. (n.tr.)

lumea savanților. Isprăvindu-mi misiunea, voi fi numit profesor-asistent la Școala de Mine din Paris și mi-am reținut deja un apartament în strada Universității, la numărul 104, etajul trei. Leafa mea se va ridica la 1 ianuarie la patru mii opt sute de franci. Nu este o avere, sunt conștient de acest lucru, dar, cu ceea ce câștig din lucrările mele personale, expertize, premii academice și colaborările la revistele științifice, acest venit aproape că se va dubla. Aducă, având gusturi modeste, nu-mi trebuie nimic mai mult pentru a mă simți fericit. Doamnă, am onoarea de a vă cere mâna fiicei dumneavoastră.

Numai după tonul hotărât al micului său discurs, era lesne de văzut că Cyprien Méré avea obiceiul în toate cele de a merge drept la țintă și de a vorbi fără ocolișuri.

Fizionomia sa nu dezmințea cu nimic impresia pe care o lăsa exprimarea sa: era aceea a unui tânăr preocupat și ocupat de obicei de cele mai înalte concepții științifice, care nu acordă nimicurilor mondene decât timpul strict necesar.

Părul său șaten, tuns perie, barba blondă, scurtată aproape la nivelul pielii, simplitatea costumului său de călătorie din doc gri, pălăria sa de pai, ieftină de altfel, pe care o așezase politicos pe un scaun în clipa în care intrase în casă – deși interlocutorul său rămăsese cu capul acoperit, plin de nepăsare, cu lipsa de delicatețe obișnuită oamenilor din rasa anglo-saxonă – totul în persoana lui Cyprien Méré degaja un spirit serios, precum privirea lui senină trăda o inimă curată și o conștiință fără pată.

Pe deasupra, trebuie să mai spunem că acest tânăr francez vorbea la perfecție limba engleză, ca și cum ar fi trăit multă vreme în comitatele cele mai britanice ale Regatului Unit.

Domnul Watkins îl asculta trăgând din fumul unei pipe lungi, așezat într-un fotoliu de lemn, cu piciorul stâng sprijinit pe un taburet de pai, cotul pe o măsuță grosolană, în fața unei carafe cu gin și a unui pahar pe jumătate umplut cu această licoare spirtoasă.

Acest personaj era înveșmântat cu pantaloni albi, o haină din pânză deasă, albastră, o cămașă de flanelă gălbuie, fără vestă

sau cravată. Sub uriașa pălărie de fetru, care părea înșurubată pentru totdeauna pe capul său cărunț, se rotunjea o față roșie și buhăită, pe care ai fi crezut-o injectată cu gel de coacăze. Chipul său, puțin atrăgător, semănat pe alocuri de o barbă aspră de culoarea pirului, era străpuns de doi ochi mici și cenușii, care nu degajau tocmai răbdare și bunătate.

Însă, trebuie să adăugăm imediat, în apărarea domnului Watkins, că suferea îngrozitor din pricina gutei, ceea ce îl obliga să-și mențină piciorul înfășurat în pânzeturi, iar guta – în Africa meridională, ca și în celelalte țări – nu este făcută să îmblânzească firea oamenilor, din ale căror articulații mușcă fără milă.

Scena se petrecea la parterul fermei domnului Watkins, la latitudinea de 29 de grade la sud de ecuator și 22 de grade longitudine la est de meridianul Parisului, pe granița apuseană a Statului liber Orange¹, la nord de colonia britanică a Capului, chiar în centrul Africii australe sau anglo-olandeze. Acest ținut, al cărui mal drept al fluviului Orange formează limita spre granițele meridionale ale marelui deșert Kalahari, care pe vechile hărți poartă numele de Țara Griquas, este numit de vreo zece ani, pe bună dreptate, „Diamonds-Field“, Câmpul Diamantelor.

Salonul în care avea loc această întrevvedere diplomatică era la fel de remarcabil prin luxul nepotrivit afișat de câteva piese de mobilă, cât și prin sărăcia altor detalii de interior. Podeaua, de exemplu, era făcută pur și simplu din pământ bătătorit, dar acoperit, pe alocuri, de covoare groase și blănuri scumpe. Pe pereți, care nu fuseseră niciodată acoperiți cu vreun tapet oarecare, atârnau o superbă pendulă din alamă șlefuită, arme de preț de diverse fabricații, miniaturi englezești, încadrate în magnifice

¹ Strămoșii olandezi ai burilor (fermieri) au colonizat Capul Africii de Sud în 1652. Britanicii au cucerit această colonie în 1814. Refuzând să accepte sistemul colonial străin și confiscarea fermelor lor, 10.000 de buri au părăsit această colonie în 1836. S-au mutat la nord, mai întâi în Natal, pe coasta Oceanului Indian, iar în 1843, când Marea Britanie a anexat și acest stat, în podișul de la nord de râurile Orange și Vaal unde au fondat Statul Liber Orange și Republica Transvaal. (n.tr.)

rame. O sofa de catifea se afla alături de o masă din lemn alb, bună cel mult pentru a servi trebuințelor unei bucătării. Fotolii, sosite direct din Europa, își întindeau zadarnic brațele către domnul Watkins, care prefera însă un jilț ponosit, cioplit odinioară chiar de mâinile sale. Pe scurt, îngrămădirea obiectelor de valoare și mai ales vălmășagul de pici de pantere, leopardzi, girafe și pisici-tigru, care zăceau azvârlite peste toate mobilele, dădeau acelei săli un aspect de opulență barbară.

De altfel, era limpede, judecând după forma tavanului, că locuința nu avea decât parter. Ca toate casele din ținut, era construită din scânduri, cu golurile dintre ele umplute cu lut și acoperite cu folii canelate de zinc, așezate pe scheletul ușor.

Se putea lesne observa că locuința abia fusese terminată. Într-adevăr, era îndeajuns să te apleci pe una dintre ferestre pentru a vedea, la dreapta și la stânga, cinci sau șase construcții părăsite, toate de același fel, dar din perioade diferite și într-o stare de delăsare tot mai accentuată. Erau tot atâtea case pe care domnul Watkins le construise pe rând, le locuise, apoi le părăsise, după nivelul averii sale, care marcau, pentru a ne exprima astfel, diferite trepte ale înăvuirii sale.

Cea mai îndepărtată era făcută pur și simplu din moviște de ierburi și nu merita decât numele de colibă. Următoarea era făcută din chirpici, a treia din lut și scânduri, a patra din lut și zinc. Vedem, așadar, pe ce trepte ascendente hazardul îndeletnicirii domnului Watkins îi îngăduise să urce.

Toate acele construcții, mai mult sau mai puțin dărăpănate, se înălțau pe un dâmb așezat aproape de confluența râurilor Vaal și Modder, afluenții cei mai însemnați ai fluviului Orange în acea regiune a Africii australe. În împrejurimi, cât cuprindeai cu privirile, nu se zărea, înspre sud-vest și nord, decât șesul trist și sterp. Veld'-ul – cum i se spune – este format dintr-un sol roșiatic, uscat și arid, prăfos, abia presărat ici și colo cu o iarbă rară și câteva pâlcuri de tufișuri țepoase. Lipsa desăvârșită a

copacilor este trăsătura distinctivă a acestui canton mohorât. De aceea, ținând seama de faptul că nu există huilă, iar legăturile cu marea sunt anevoioase și rare, nu ne vom mira că din pricina absenței de combustibil localnicii se văd siliți, pentru trebuințele casnice, să ardă baliga turmelor.

Pe acest fundal monoton, cu un aspect aproape jalnic, se răsfrîă cursurile a două râuri, atât de netede, cu albiile atât de ne semnificative, încât abia de poți pricepe cum de nu se revarsă peste șes.

Doar înspre răsărit, zările sunt tăiate de crenelurile îndepărtate ale munților Platberg și Paardeberg, la poalele cărora un ochi pătrunzător poate desluși înălțându-se fum, praf, mici puncte albe, care sunt bordeie sau corturi, și de jur-împrejur un furnicar de vietăți.

Aici, în Veld, se găsesc zăcămintele de diamante în exploatare: Toit's Pan, New-Rush și, poate cel mai bogat dintre toate, Vandergaart-Kopje. Toate aceste diverse mine aflate sub cerul liber și găsindu-se aproape de suprafața pământului, numite în general dry-diggings, au dat, începând din 1870, o valoare de aproximativ patru sute de milioane în diamante și pietre prețioase. Acestea se găsesc pe o suprafață a cărei rază măsoară cel mult doi sau trei kilometri. Se vedeau foarte limpede cu lorneta de la ferestrele fermei Watkins, care se afla doar la o depărtare de patru mile engleze¹.

Pe deasupra, a o numi „fermă“ este cam nepotrivit, dacă aplicăm acest cuvânt acestei așezări, deoarece era cu neputință să zărești primprejur vreo formă de cultură. Ca toți așa-zișii fermieri ai regiunii din Africa de Sud, domnul Watkins era mai degrabă un cioban, proprietar al unor cirezi de vite, turme de capre și de oi, decât deținătorul unei exploatari agricole.

Cu toate acestea, domnul Watkins nu răspunsese încă la cerea, atât de politico formulată, dar exprimată cu multă hotărâre,

¹ Savană cu ierburi înalte pe platourile Africii de Sud. (n.tr.)

¹ Mila englezească este echivalentă cu 1609 metri. (n.a.)

de către Cyprien Méré. După ce consacrase cel puțin trei minute unei adânci cugetări, el se hotărî în cele din urmă să-și scoată pipa din colțul gurii, emițând următoarea părere, care nu avea decât o legătură foarte depărtată cu chestiunea pusă în discuție:

– Eu cred că timpul se va schimba, dragă domnule! Nicio dată guta nu m-a făcut să sufăr așa cum mi se întâmplă în dimineața asta!

Tânărul inginer își încruntă sprâncenele, își întoarse capul o clipă și făcu un efort serios pentru a nu lăsa să se vadă dezamăgirea de pe chipul lui.

– Poate că ar fi bine să renunțați la gin, domnule Watkins! răspunse el destul de sec, arătând spre urciorul de lut, pe care atacurile repetate ale băutorului îl golea văzând cu ochii de conținutul său.

– Să renunț la gin! Pe Iov! Frumoasă lovitură îmi dai! strigă fermierul. Oare ginul a făcut vreodată rău unui bărbat de ispravă?... Da, înțeleg ce vrei să spui!... Acum o să-mi aduci aminte de rețeta acelui medic pe care i-a recomandat-o unui lord-primar¹ suferind de gută! – Cum se numea medicul ăla? Abernethy, cred! „Vreți să vă simțiți bine? îi spunea el pacientului său. Trăiți dintr-un shilling pe zi și câștigați-l prin muncă proprie!“ Frumos mai sună! Dar, pe bătrâna noastră Anglie, dacă, pentru a fi sănătos, ar trebui să trăiești dintr-un shilling pe zi, atunci la ce mai folosește că ai adunat avere?... Astea sunt niște nerozii nedemne de un om inteligent ca dumneata, domnule Méré!... Așa că nu-mi mai vorbi de asta, te rog frumos!... Vezi dumneata, în ceea ce mă privește, mai bine m-ar înghiți de-ndată pământul!... Să mănânc bine, să beau cât vreau, să fumez o pipă pe cinste, ori de câte ori vreau, asta îmi doresc, pentru că nu am altă plăcere pe lume, și dumneata vrei să renunț la toate astea?

– Oh! Dar eu nu vreau nimic în acest sens! răspunse pe șleau Cyprien. Eu doar v-am amintit un precept de sănătate pe care îl

cred corect! Dar să lăsăm acest subiect deoparte, dacă sunteți de acord, domnule Watkins, și să ne întoarcem la motivul vizitei mele!

Domnul Watkins, atât de limbut ceva mai înainte, căzuse din nou în starea sa de mutism, aruncând în tăcere rotocoale de fum prin încăpere.

În clipa aceea, ușa se deschise. O tânără intră, purtând un platou pe care se afla un pahar.

Această drăguță fată, fermecătoare sub boneta mare, la modă printre fermierele din Veld, era îmbrăcată simplu, cu o rochie din pânză cu flori mici. În vârstă de nouăsprezece sau douăzeci de ani, cu pielea foarte albă, părul blond și fin, ochi mari albaștri, o fizionomie blândă și veselă, ea reprezenta însăși imaginea sănătății, grației și buneii dispoziții.

– Bună ziua, domnule Méré! rosti ea în franceză, dar cu un ușor accent britanic.

– Bună ziua, domnișoară Alice! răspunse Cyprien Méré, care se ridicase în picioare la vederea fetei, înclinându-se în fața ei.

– Am văzut când ați sosit, domnule Méré, reluă miss Watkins, descoperindu-și dințișorii albi într-un surâs plin de bunăvoință, și, cum știu că nu vă place ginul tatălui meu, v-am adus o oranjadă, dorind să fie pe gustul dumneavoastră și să vă răcorească!

– Foarte drăguț din partea dumneavoastră, domnișoară!

– Ah! apropo, nici nu vă închipuiți ce a înghițit azi-dimineață Dada, struțul meu! reluă ea, fără fasoane. Mingiuța mea din fildeș pentru cârpit ciorapii!... Da, chiar așa! Frumoasa mea mingiuță din fildeș!... Și era de o mărime considerabilă, totuși, o știți prea bine, domnule Méré, și o aveam de la biliardul din New-Rush!... Ei bine! Hulpavul meu Dada a înghițit-o ca pe o pastilă! Într-adevăr, acest animal rău o să mă facă mai devreme sau mai târziu să mor de supărare!

Istorisindu-și povestioara, miss Watkins avea în colțurile ochilor săi albaștri o rază de veselie, care nu părea să indice în niciun fel vreo dorință reală de a se împlini acel lugubru

¹ Titlu dat primarilor unor orașe importante, precum Londra, York, Dublin și alte câteva orașe din Anglia și Irlanda. (n.tr.)

pronostic, chiar cu întârziere. Deodată, însă, cu intuiția ascuțită a femeilor, ea își dădu seama de făcerea pe care o păstrau tatăl ei și tânărul inginer și de înfățișarea lor încurcată în prezența ei.

– S-ar putea crede, domnilor, că vă stânjenesc! zise ea. Știți, dacă aveți taine pe care nu trebuie să le aud, eu pot să plec!... De fapt, nici nu am timp de pierdut! Trebuie să studiez o sonată înainte de a mă ocupa de cină!... Ei, haide! Hotărât lucru, astăzi nu sunteți vorbăreți deloc, domnilor!... Atunci vă las în seama comploturilor întunecate pe care le urziți!

Se pregătea să iasă, dar se întoarse și, cu o grație desăvârșită, deși subiectul era cât se poate de serios, spuse:

– Domnule Méré, când veți dori să-mi puneți întrebări despre oxigen, eu vă stau la dispoziție. Am citit deja de trei ori capitolul de chimie pe care mi l-ați dat să-l învăț și acel „corp gazos, incolor, inodor și insipid“ nu mai are secrete pentru mine!

După aceste cuvinte, miss Watkins făcu o reverență frumoasă și dispăru, ușoară ca un meteor.

O clipă mai târziu, acordurile unui excelent pian, răsunând în camerele cele mai îndepărtate de salon, le vestiră că tânăra se dedica în întregime exercițiilor ei muzicale.

– Ei bine, domnule Watkins, reluă Cyprien, căruia încântătoare apariție i-ar fi amintit de cererea sa, dacă ar fi fost în stare s-o uite, binevoii să-mi dați un răspuns la cererea pe care am avut onoarea de a o formula?

Domnul Watkins își scoase pipa din colțul gurii, scuipă pe jos plin de măreție, ridică brusc capul, străpungându-l cu o privire de inchizitor pe tânărul din fața lui:

– Din întâmplare, domnule Méré, i-ai vorbit deja și ei despre acest lucru? întrebă el.

– Să vorbesc despre ce?... Cui?

– Despre ceea ce mi-ai spus... fetei mele!

– Drept cine mă luați, domnule Watkins? replică tânărul inginer, cu o aprindere care nu lăsa nicio îndoială asupra sincerității sale. Eu sunt francez, domnule!... Nu uitați acest lucru!... Asta înseamnă că nu mi-aș fi îngăduit niciodată să vorbesc

despre căsătorie cu domnișoara, fiica dumneavoastră, fără a fi primit consimțământul dumneavoastră!

Ochii domnului Watkins se îmblânziră și, dintr-o dată, păru să i se dezlege limba.

– Este cum nu se poate mai bine!... Bravo dumitale!... Nici nu mă așteptam la altceva, cunoscând prea bine purtarea dumitale discretă cu privire la Alice! răspunse el, pe un ton aproape prietenos. Ei bine, întrucât pot avea încredere în dumneata, o să-mi dai cuvântul că nici pe viitor nu-i vei sufla o vorbă despre toate acestea!

– Și de ce, domnule?

– Pentru că această căsătorie este cu neputință și cel mai bine ar fi s-o ștergi din planurile dumitale! continuă domnul Watkins. Domnule Méré, dumneata ești un tânăr de ispravă, un gentleman desăvârșit, un excelent chimist, un profesor distins și de mare viitor – nu mă îndoiesc – dar pe fata mea n-o vei avea, din pricină că pentru ea mi-am făcut cu totul și cu totul alte planuri!

– Cu toate acestea, domnule Watkins...

– Nu stăruii!... Ar fi în zadar!... replică fermierul. De-ai fi și duce și pair al Angliei, tot n-ai fi potrivit! Dar dumneata nu ești nici măcar supus britanic și vii să-mi declari, cu o sinceritate uimitoare, că nu ai nici cea mai mică avere! Fii sincer, de bună credință, chiar crezi cu adevărat că am crescut-o pe Alice așa cum am făcut, dându-i cei mai buni profesori din Victoria și Bloëmfontein, pentru a o trimite, când va avea douăzeci de ani, să trăiască la Paris, pe strada Universității, la etajul trei, cu un domn a cărui limbă nici măcar nu o înțelege?... Chibzuieste bine, domnule Méré, și pune-te în locul meu!... Presupune că dumneata ai fi John Watkins, fermierul, proprietarul minei din Vandergaart-Kopje, iar eu, domnul Cyprien Méré, tânăr savant francez, în misiune la Cap!... Presupune că dumneata stai aici, în mijlocul acestui salon, așezat în acest fotoliu și sorbindu-ți paharul de gin, în vreme ce fumezi o pipă cu tutun de Hamburg;